

ПРОЛОГ

*Усе починається з двох душ,
які раптово опиняються
у цілковитій самотності.*

«Оцінюй. Вирішуй. Дій.»

Ці слова пролунали для юнака, як друге серцебиття. Він не допускав думки про те, що може тут померти. Навіть коли він послизнувся на крові, спотикався об тіла, подумки рахував чоловіків і жінок, які пішли за ним у місто, але вже не вийдуть звідси. Навіть тоді, коли ця можливість ставала все ближчою до реальності.

Йому було двадцять один. Він брав участь у багатьох битвах, яких і не злічити. Але це? Це була не битва. Це була різанина.

«Оцінюй. Вирішуй. Дій.»

Він притиснувся спиною до зовнішньої стіни житлового будинку, визиравши з-за рогу на вузьку міську вулицю. Дороги були густо забудовані кривими маленькими будиночками, що тулилися один до одного. Із них визирали перелякані обличчя. Матері відтягували своїх дітей від видовища, де сталь, магія і вогонь спліталися у жахливому танці, що ніс лише смерть.

Деся у глибині думок пролунав голос.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Замовкни, — сказав він йому і знову кинувся в бій.

Він летів вулицями, пошепки звертаючись до язиків полум'я, закликаючи приєднатися до нього. Вони охоче підкорялися, закручуючись навколо його рук і здіймаючись по спіралі вгору. Він висмикував їх із будинків, із вулиць, якомога далі від тонкої шкіри та крихких кісток.

Але їх було надто багато. Це поглинало його енергію і його увагу. Настільки, що він навіть не встиг ухилитися, коли гострий біль пронизав його спину. Тепло крові змішалось з гарячим солоним потом.

«Дій, дій, дій.»

Він зіціпив зуби, крутнувся і став у добре відпрацьовану стійку, перш ніж повстанка встигла завдати ще одного удару. Тіло впало на землю незграбним клубком кінцівок. Він не дивився на її обличчя, вдячний, що воно було закрите кучерявим каштановим волоссям.

Всередині нього пролунав голос раптово, немов прокинувся від запаху свіжої крові.

{Вбий її!} — прошипів він, проникаючи в думки юнака, наче кігті, що дряпають у двері.

«Ні...»

Він на секунду забарився. Якась сила зіткнулася з ним, відкинувши його назад у провулок. Спрацював інстинкт. Юнак уже витягнув кинджал і приставив до горла нападника, перш ніж він навіть встиг повернути голову, щоб побачити...

— Не смій мене вбивати, — прошепотів йому на вухо теплий, знайомий голос. — Тут сотні повстанців, котрі залюбки зроблять це замість тебе.

Цей голос. У той момент це було найпрекрасніше, що юнак коли-небудь чув.

Він тихо зітхнув із полегшенням. Обернувшись, він впустив свого кинджала.

— Куди ти, чорт забирай, подівся?

Молода жінка зустріла його непохитним, пильним поглядом. Її райдужки були настільки світлими, що зливалися з білками очей, залишаючи лише темні зіниці, які уважно оцінювали його. Сажа і кров зафарбували її щоки, білі коси були скуйовджені та брудні. З її плечей звисав плащ, який колись був блакитним, а тепер він був настільки забризканий червоним, що набув фіолетового відтінку, а плями розповзлися по емблемі півмісяця на її лацкані.

Від цього видовища клубок підкотився до горла.

— Як багато тут твоєї крові?

— А як багато *тут* твоєї? — Жінка схопила його за плечі й розвернула до себе.

— Усе настільки погано?

— Дуже погано.

— Чудово, — пробурчав він, сподіваючись, що рана не така глибока, як здавалося.

Вона розвернула його. Її руки все ще стискали його руки, а їхні обличчя були дуже близько.

— У тебе сильна кровотеча. Хіба не відчуваєш?

«Уже ні.»

Він похитав головою. Від цього руху підлога ніби нахилилася, наче світ був кораблем, що ось-ось перекинеться. Він уявив на спині своєї куртки сонце, розколо-те навпіл тим самим клинком, що розрізав його спину, і ці половинки ковзають разом із ним, розділяючись в небі...

— Гей! — Її пальці клацали перед його очима.

Вона була розлюченою, але він знав її досить добре, щоб зрозуміти, що цей вигляд — це лише маскування

її страху. Так само, як і тоді, коли вони вперше в дитинстві пішли до лісу і годинами блукали по колу, доки...

— Отямся. — Цього разу вона аж струснула його. — Будь зі мною.

Він відчув, як щось проникло у його думки — дотик її присутності. Її магія проникала в його свідомість.

— Не роби цього, — прогарчав він.

Десь глибоко голос хихикнув з відразою.

— Я просто перевіряю, як ти. — Її присутність у його свідомості відступила, коли лінія між бровами молодої жінки поглибилася. — Я ходила на західний кінець міста. Так багато загинулих.

«Так багато загинулих.»

Юнак моргнув, відганяючи від себе образ маленьких облич, що визирали з розбитих вікон.

— Ми повинні відступати, — сказав він. — Тут надто багато містян для цього. Я можу взяти вогонь на себе, коли ми підемо.

— Їхнє командування тут. Відступати не можна. Надто хороша можливість.

Він майже розсміявся. Гірко, огидно і без гумору.

— Можливість? Ні, це...

— Вони самі вирішили почати це тут, в одному зі своїх міст, — промовила вона. — Якщо вони хочуть паскудити у власному ліжку, то нехай собі в ньому і лежать.

Ці слова вразили його, як удар у самісіньке серце. Він не був упевнений, чи то її черствість, чи то втрата крові змусила його шлунок стиснутися від нудоти.

— Це все ще цивільні, — заперечив він у відповідь. — Повстання чи ні. Це люди.

— У нас є вибір.

— Не після того, що я бачив.